HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

קמחים. שקויים"ס: **כילד כודק.** לידע אם היין יפה: **גוכר יוסב וקנה כידו.** וכואה כמזה מוליא היין מן נקב המבית: **ורק הגיר.** שהמחיל לשמת לוחמו לבן שתחת היין שלף על השמרים: **הקיש.** הגוכר על גבי הכד ופומם זה מיד וחם היה [1] סימנו שלא היה רוצה לדבר כל זמן שמוליאין היין: **שנאמר ממעים יהיו לכם.** ואם היו בו קמחים הוי כעבל מום: **גמ' כרוך וחני.** אין מביאין הליסטיון לפי שאין מביאין לא מתוק וכו' ואם הביא פסול: **רב אשי אמר.** לא מכרון הליסטיון כשר להויא חוליא דשמשא ולא מאים ואם הביא חוליא דפירא פסול: **מתוק.** לשון אחר פי' נקוטרס מיוחס שלא עברו עליו לרבנים יום ולא יתבן להא הכא קתני ואם הביא פסול ובפרק המוכר (גם זה שם.) תני רבי חייא יין מגיתו לא יביא ואם הביא פסול: כרוך וחני. ממחק שמשמ: **כרוך וחני.** [2] להכשיר קאמר כשמוכח פוגיא להמוכר פירות (ג"ז שם.) **להליסטיון** כשר ואע"ג לשיטרין ליה למתא למיתני הליסטיון וממוק לא משמע ליה לרבינא למתק בין זה לזה:

כשם שהדיבור יפה בשמים כו'.

בפרק קמא דכריתות (לף ו:) קאמר רבי יוחנן מיפכא גבי קטורת דתניי כשהוא שוחק אומר תיטב הדק וקאמר מפיא ליה לרבי יוחנן דאמר כשם שהדיבור רע ליין כך דיבור יפה לבשמים משום דכי [3] קאמר רבי יוחנן בנסכים קאמר להו כי היכי דקיש ליין בקטורת שהדיבור רע ליין כך הדיבור יפה לבשמים: **שנאמר** רחבים גרסינן ולא שנאכן כרחמן כדמשכחן [ב] מ) ורחמן [ג] מייתי קרא דכתיב כי נרחב ונבנתים רבה [ד] אמר לכשמיש של תמיד היה כל כך גדוסים שהוליס על גבי מרזים וכשהיו מרכיבין אותן על הגמלים רגלי הכבשים נגררין לאחר [ו]:

הדרן עלך כל קרבנות

שתי מדות. אחד גדוש ואחד מחוק. תימה גדול דר"מ דיים לה מקרא דכתיב עשרון עשרון לכבש האחד [ה] וקוקוטרס פי' דר"מ ס"ל גמרא דתמי עשרונות בגבור: **גדוש** שבו היה מודד לכל המנחות. מיפכא לא רלו לעשות למדוד בגדוש לחציי כ"ג שלא יספון הסלת לאחר כשמוסנו: מודד

הליסטיון. יין ענבים שנתמתקו בשמש כדמוכח בגמ' דמוקי לה בחולין דשמשא ומיהו לא כמו שפי' בקונטר' שתולין הענבים בשמש להא בפרק המוכר פירות (ג"ש ג:): קתני בבריימא יין הליסטיון ושל [ב] לאחר שנתמתקו בשמש: **מתוק.** לשון אחר פי' בקונטרס מיוחס שלא עברו עליו לרבנים יום ולא יתבן להא הכא קתני ואם הביא פסול ובפרק המוכר (גם זה שם.) תני רבי חייא יין מגיתו לא יביא ואם הביא פסול: **כרוך וחני.** [ח] להכשיר קאמר כשמוכח פוגיא להמוכר פירות (ג"ז שם.) להליסטיון כשר ואע"ג לשיטרין ליה למתא למיתני הליסטיון וממוק לא משמע ליה לרבינא למתק בין זה לזה:

כשם שהדיבור יפה בשמים כו'.

בפרק קמא דכריתות (לף ו:) קאמר רבי יוחנן מיפכא גבי קטורת דתניי כשהוא שוחק אומר תיטב הדק וקאמר מפיא ליה לרבי יוחנן דאמר כשם שהדיבור רע ליין כך דיבור יפה לבשמים משום דכי [ט] קאמר רבי יוחנן בנסכים קאמר להו כי היכי דקיש ליין בקטורת שהדיבור רע ליין כך הדיבור יפה לבשמים: **שנאמר** רחבים גרסינן ולא שנאכן כרחמן כדמשכחן [ב] מ) ורחמן [ג] מייתי קרא דכתיב כי נרחב ונבנתים רבה [ד] אמר לכשמיש של תמיד היה כל כך גדוסים שהוליס על גבי מרזים וכשהיו מרכיבין אותן על הגמלים רגלי הכבשים נגררין לאחר [ו]:

הדרן עלך כל קרבנות

שתי מדות. אחד גדוש ואחד מחוק. תימה גדול דר"מ דיים לה מקרא דכתיב עשרון עשרון לכבש האחד [ה] וקוקוטרס פי' דר"מ ס"ל גמרא דתמי עשרונות בגבור: **גדוש** שבו היה מודד לכל המנחות. מיפכא לא רלו לעשות למדוד בגדוש לחציי כ"ג שלא יספון הסלת לאחר כשמוסנו: מודד

קמחין ולא משוליה מפני השמרים אלא מביא משלישה מאמצעה כיצד [א]הוא בודק הגזבר יושב והקנה בידו זרק הגיר הקיש בקנה רבי יוסי בר' יהודה אומר שיש בו קמחין פסול שנאמר [1]תמימים יהיו לכם ומנחתם תמימים יהיו לכם ונסכיהם: גמ' אין מביאין לא מתוק ולא מבושל ולא מעושן ואם הביא פסול והא [ו]קתני רישא אין מביאין את הליסטיון ואם הביא כשר אמר רבינא כרוך ותני רב אשי אמר חוליא דשימשא לא מאים חוליא דפירא מאים: אין מביאין ישן מדברי רבי וחכמים מכשירין: אמר חזקיה מאי טעמא דרבי אמר קרא [2]לכבש יין מה כבש בן שתי שנים פסול אף יין שנתנו אי מה כבש בן שתי שנים פסול אף יין בן שתי שנים פסול וכי תימא הכי נמי והתניא יין בן שתי שנים לא יביא [ב]ואם הביא כשר מאן שמעת ליה דאמר לא יביא רבי וקאמר אם הביא כשר אלא אמר רבא היינו טעמא דרבי דכתיב [3]אל תרא יין כי יתאדם: אין מביאין לא מן הדליות כו': תנא כרמים העבודים פעמים בשנה: רב יוסף הוה ליה קרנא דפרדיסא דרפיק ביה טפי ריפקא ועבד חמרא דדרי מיא על חד תרין: לא היו כונסין אותן בחצרן גדולים: תנא חביות [ג]כדיות לודיות ובינוניות [4]אין מניחין [ו]אותן שתים שתים אלא אחת אחת: כיצד [ג] בודק גזבר יושב וקנה בידו זרק הגיר הקיש בקנה: תנא זרק הגיר של שמרים גזבר הקיש בקנה ולימא ליה מימר מסייע ליה לרבי יוחנן [ג]דאמר רבי יוחנן כשם שהדיבור יפה לבשמים כך דיבור רע ליין: רבי יוסי בר רבי יהודה אומר וכו': בעי [ד] ר' יוחנן [ג]הקדישו מהו שילקה עליו משום בעל מום ביון דפסול כבעל מום דמי או דלמא אין בעל מום אלא בבהמה [ד]תיקו: [ת]ר' אלים [ה]ממואב כבשים מחברון עגלים משרון גוזלות מהר המלך ר' יהודה אומר מביאין [ו]כבשים שגבהן [ג]כרחבן אמר רבא בר רב שילא מ"ט דר' יהודה דכתיב

[4]**ירעה מקנך ביום ההוא כר נרחב: כתיב [5]על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא ישקטו המזכירים את ה' אל דמי לכם מאי אמרי הכי אמר רבא בר רב שילא [6]אתה תקום תרחם ציון רב נחמן בר יצחק אמר [7]בונה ירושלים ה' ומעיקרא מאי הוו אמרי אמר רבא בר רב שילא [8]כי בחר ה' בציון אוה למושב לו:**

הדרן עלך כל קרבנות הצבור

שתי [ז]מדות של יבש היו במקדש עשרון וחצי עשרון רבי מאיר אומר עשרון עשרון וחצי עשרון עשרון מה היה משמש שבו היה מודד לכל המנחות [ח]לא היה מודד לא בשלשה לפר ולא בשל שנים לאיל אלא מודדן עשרונות חצי עשרון מה היה משמש שבו היה מודד [ט] חביתי כהן גדול מחצה בבקר ומחצה בין הערבים: גמ' תניא היה [י]ר' מאיר אומר מה תלמוד לומר [9]עשרון עשרון לכבש האחד מלמד ששתי עשרונות היו במקדש אחד גדוש ואחד מחוק גדוש שבו היה מודד לכל המנחות

מחוק

שלשה עשרונות שלא היתה שם מדה מעשרון: **מדון עשרונות.** עשרון עשרון בפני עלמו: ס"ג בממני' **כו היו מודדין לחביתי כה"ג: גמ' אחד גדוש.** שהיה קטן ולא היה מחזיק כשאוה גדוש שלא כשיעור חביתו הממוון ולפני אחד גדוש ואחד מחוק דר"מ ס"ל גמרא דתמי מדות של עשרונות היו בלבור ולי אימא שון הוא לא היה מדה אחת.

ג) גר' המ"י אומן אחת אחת ולא שהיו שתים שתים שלא שלא שלא, ב) ברייתות ו:, ג) לעיל פה: פו:], ד) סוטה לד., ה) ס"ל לחמיס, ו) לקמן ג., ו) ס"ק, ז) ס"ל מלי אחרים הכי אומרים ח) ס"ל מלי אחרים הכי אומרים דהא כתיב תמיד לא יחמו, ט) במדבר כח, י) במדבר כח, יא) ועיין כ"ק מלי טוו, י) ועיין כח, ב) והוא מה שאולין הענבים בשמש בקרא מקוקים מכלל דהליסטיון מיהו כן אלא במתוקין בשמש ממקרו בשמש ועיין כ"ק ס"ק ו"ק, ג) ס"ל קלי, ג) עיין כ"ק, ד) ס"ל דמיימי. ס"ק, ה) [פ' תולדות פ' ס"ה], ו) וכ"ש שלפניגו ליתא לכל זה ועי' ס"ק [עי' כ"ש ס"ק],

תורה אור השלם

1. וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנָיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: במדבר כח יט
2. וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהִין יִהְיֶה לַפָּר וּשְׁלִשִׁת הַהִין לָאַיִל וּרְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ יַיִן זֹאת עֹלַת חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה:

במדבר כח יד

3. אַל תֵּרֶא יַיִן כִּי יִתְאַדָּם כִּי יִתֵּן בַּכּוֹס עֵינוֹ יִתְהַלֵּךְ בְּמֵישָׁרִים: משלי כג לא
4. וְנָתַן מָטָר זַרְעֲךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת הָאֲדָמָה וְלֶחֶם תְּבוּאַת הָאֲדָמָה וְהָיָה דָּשֵׁן וְשָׁמֵן יִרְעֶה מִקְנֶיךָ בַּיּוֹם הַהוּא בַּר נִרְחָב:

ישעיהו ל כג

5. עַל חוֹמֹתַיִךְ יְרוּשָׁלַ�ַם הִפְקַדְתִּי שֹׁמְרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יֶחֱשׁוּ הַמַּזְכִּרִים אֶת יְיָ אַל דֳּמִי לָכֶם: ישעיהו סב ו
6. אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת לְחֶנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: תהלים קב יד
7. בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַ�ַם יְיָ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס:

תהלים קמז ב

8. כִּי בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב לוֹ: תהלים קלב יג
9. עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לִשְׁבָעָה הַכְּבָשִׂים:

במדבר כח כט

לעזי רש"י

שקויי"ש [קיינ"ש]. כתמי עובש.

מוסף רש"י

הקיש בקנה. שהגזבר מקיש בקנה למולית היין ורומז לו שיש שם לחלוחית ולא היה מדבר כפי שהיכור רע ליין (בריתות ו:). **תמימים יהיו לכם ונסכיהם.** לף הנסכים יהיו תמימים (במדבר כח, יא). **מהו שילקה עליו משום בעל מום.** דסכי אמר כי מעכת תמורה (ו:) שמקדיש בעלי מומין לוקה (לעיל פה:). **המזכירים את ד'.** המלמדים שמזכירים את ד' על מוכיחה לבטחה (ישעיה סב, ו).

הדרן עלך כל קרבנות הצבור

לא כשל שנשם נפר. למעמת נסכים של פר לכמיב ביום [י] שנשם עשרונים לפר ולאחד

לא היה מודד במדה אחת שהרי מחזיק

שיטה מקובצת

ה) והא אמרת רישא: ו) כדות לודיות: ז) כיצד הוא בודק הגזבר יושב והקנה בידו כו': ח) בקנה: ט) רבא. תיבות ר' יוחנן נמחק: י) מודד לחביתי כה"ג: יא) היה שלא ותיבת סימנו נמחק: יב) מרוב שמנונית: יג) ותני. לא כדפ"ה לפסול דבפרק המוכר (פירוש) אמר הליסטין אם הביא כשר אלא להכשיר: יד) כדאשכחן ברוחבו: טו) לארץ ואין יכולין להיות כל כך רחבין: